

Oya Uysal
MEVSİMİNİ
KAYBETMİŞ
RÜZGÂR

1999 CEMAL SÜREYA ŞİİR ÖDÜLÜ

şirler

Oya Uysal
MEVSİMİNİ
KAYBETMİŞ
RÜZGÂR

ŞİİR DİZİSİ

Dizi Editörü
HİLMİ YAVUZ

ISBN 975-07-0059-7

© Oya Uysal / Can Yayınları Ltd. Şti. (2001)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevi'nde basıldı. (2001)

Cilt: ZE Ciltevi
Dizgi: Serap Kılıç

Oya Uysal
MEVSİMİNİ
KAYBETMİŞ
RÜZGÂR

1999 CEMAL SÜREYA ŞİİR ÖDÜLÜ

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 73 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
web sayfamız: <http://www.can yayinlari.com>
e-posta: yayinevi@can yayinlari.com

Kitabın son altı şiiri, 1999 Cemal Süreya Şiir Ödülü alan dosyanın dışında kalan şiirlerdir.

Günümüz şairlerinden *Oya Uysal*, 1952 yılında İstanbul'da doğdu. İlk şiiri 1968 yılında yayınlandı. Yazko Edebiyat, Varlık, Yaşam İçin Şiir, Adam Sanat, Milliyet Sanat, Gösteri, Düşler, Yeni Biçem, Yaşamın Edebiyat dergilerinde şiirleri yayınlandı. 1972-1976 yılları arasında *İkili Düşünceler*, *Büyük Düşlerin Türküsü*, *Sarığ Çocukları* adlı şiir kitapları okurla buluştu. 1980'li yılların ikinci yarısında şiire ara veren şair, 1994'te *Elim Seninde Ayazı* adlı kitabıyla yeniden sesini duyurdu. Aynı yıl *Yıldız Kokuyordu Gökyüzü* adlı kitabı çıktı. *Uçuruma Düşen Nehir* adlı kitabı 1997'de Ceyhan Atuf Kansu Şiir Odülü'nü aldı. *Mevsimini Kaybetmiş Rüzgâr* ise 1999 yılında Cemal Süreya Şiir Odülü'ne değer bulundu.

Hayat, sokak ve rüzgâr için...

*Herkes kendi yalnızlığında yaşıyor
birlikte eskimiyor artık hiç kimse*

Mevsimini Kaybetmiş Rüzgâr

-Sesi, akşamın içinden akıp giderdi. Kalkıp giderdim. Acıklı bir romanı henüz bitirmiş gibi içli giderdim. Bilinmeyen bir şehre, uzaklara, ağır bir hastaya, karanlığın yalnızlığında kendime gider gibi giderdim. -Rüzgârdı o!- Gecenin kalbinden incecik bir yağmur geçip giderdi ve dallarından damlalar damlayan bir ağacın altında sevişirdik ayaküstü.

Mevsimini kaybetmiş rüzgârdı o.-

Yarım kalan bir aşka nasıl başlanır yeniden
bir bilsem; her gece karanlığa karışmaya kararlı,
her sabah vazgeçmiş,

arar mıydım hiç
mahmur sokaklarda kayıp ruhumu. Kimdi o,
-Geriye dönüp bakma, acıtıyor seni
diyen,
unuttum şimdi.

-Sustum ve sakladım bir sızıya sığdırıp ölü hayalleri, herkesin yüzüne yakışan bir hüznü vardı zaten.-

Bu Beyaz Güller Sana

Uzun, beyaz bir mum gibi durup bakıyorsun uzaklara
boşuna arıyor, olmayan bir huzuru yorgun kalbin.

Ey kayıp şehri bulan gezgin!

Bu tuzaklarla dolu kaygan yolda kendinle yetin. Bırak
ışığınla aydınlanan bu aynada,
karanlık ruhlarını görüp kıskanmasınlar seni
hayalin seyretsin cismini.

Şimdi sen, terk ettiğin suretlerin ah'larından yapılmış
aşkınla,
hak edilmiş bir cezayı çekerken içli ve sessiz
bu güller benden sana

kirli bakışlarla solmuş bu beyaz güller, bu geçip giderken
başını kaldırıp bakan nehir, bu peşinden koşan yokuş,
bu konuşkan sokak senin...

Uzun, beyaz bir mum gibi durup bakıyorsun uzaklara
odana süzülüyor bak, günahkâr güzelliğiyle akşam.

Rüzgârı Sevdin Sen

Bir şeyler kalırdı senden –ince, uçuşan, zarif-
ellerin nereye değse eskiden. Eli elinden kayıp giden
rüzgârı sevdin sen.

Herkes kendinden bile gizlerken sırrını sen
tuttun rüzgâra açtın. Kullanılmayan odalar kadar
ıssız, serin hayatını. Bir sokaktan ötekine taşırken
kırık dökük hayatını...

Bak. Geceden doğan pembe seher!
çocuk gün!
Bırak sokulsun da üşümüş göğsüne
varolmana değer bir anlam bulsun
ruhun.

Ah! bir bilsen. İçini çekiyor sokak sen geçerken.

Bir şeyler kahrıldı senden -ince, uçuşan, zarif-
ellerin nereye değse eskiden. Eli elinden kayıp giden
rüzgârı sevdiğin sen.

Ayna

Akşamla bir döndü denize koşan sokaklar, artık üşür
sulara düşen gölgesi şehrin

hüzün mü, bende saklı yüzü mü yoksa şimdi üzgün.

Baktım da
geçmişin aynasından kendini tekrarlarken zaman,
terk etmekten başka terk edecek hiçbir şeyin kalmadığı
anlar
orda öyle mahcup –ama lâl– sessizliği titreten
bir hayal.

Saklı sözlerin büyüyle büyüttüğüm suret. Kalbim
bağışlasın seni. Sabırla yıpranmış kalbim. Kalbim ki,
bozkırda bir yalnız ağaç. Eğilip, inleyen dallarında
rüzgâr...

Hüzün mü, bende saklı yüzü mü yoksa şimdi üzgün

akşamla bir döndü denize koşan sokaklar, artık üşür
sulara düşen gölgesi şehrin.

Sokaklar

Ne zaman yürüsem kendime, dalgın,
gözlerimin içinden dalıp gidiyor uzaklara sokak. Ansızın
kar kokusu, ansızın yüzünde *ya dönmezse* korkusu.

Sokaklar, sokaklar...
Kırık hayallere çarpıp dönen bir çığlık olsam da, sokak-
lar
sevdim, sokaklar terk ettim sonu karanlıkta kaybolan

acının dilinden hüznü çevrilmemiş bir romandı henüz
zaman.

Ölü kuşları okşayan iyi kalpli rüzgâr,
ruhumu önüne kat,

hayatımı

–yolunu kaybetmiş kör bir sokak kadar yoksun hayatımı–
yalnız ve yaşlı bir keşişin gözleriyle seyrettiğim hayatı.

İşte bırakıp gidiyorum. Bırakılmış bir keder dolaşıp dursun
odalardan odalara artık.

Artık buğulu gözleriyle

yüzü

henüz kurumamış suluboya bir resim

olmayan birine bakar gibi uzaklara bakar sokak.

Oya Uysal

MEVSİMİNİ KAYBETMİŞ RÜZGÂR

1999 CEMAL SÜREYA
ŞİİR ÖDÜLÜ

Oya Uysal, şiirini 'hayat,
sokak ve rüzgâr için' yazan
bir şair...

Hayatın ve rüzgârın 'uç
uçurum olan sokak'ta
yaşandığı şiirler...

Ve 'bir sokaktan ötekine
taşırken kırık dökük
hayatını', 'sırlarını rüzgâra
açan' şiirler...

Şiirin sırrı budur elbet...

HİLMİ YAVUZ

Kapaktaki resim: HAN AYVAZOVSKI

ISBN 975-07-0059-7

9 789750 700590

<http://www.canyayinlari.com>